

Ann Cleeves

De roep terug

A.W. Bruna Uitgevers

1

Op de dag dat ze het lichaam bij de kust aantroffen, werd Matthew Venn toch al geplaagd door gedachten aan de dood. Hij stond voor het North Devon Crematorium aan de rand van Barnstaple, met een bed van paarse krokussen aan zijn voeten. Vanaf een afstandje sloeg hij de lijkwagen gade die zijn vader naar de aula vervoerde. Nadat de kleine groep rouwenden naar binnen was gegaan, liep hij iets dichterbij het gebouw toe. Niemand trok zijn recht om daar te zijn in twijfel. Hij zag eruit als een respectabel man, iemand die nette pakken en ingetogen stropdassen droeg, voortijdig grijs en serieus. Niet iemand die risico's nam of regels overtrad. Matthew bedacht dat hij de celebrant had kunnen zijn, die iets te laat voor de dienst arriveerde. Of een bedeesde rouwende, schaapachtig en verontschuldigend, met zijn zachte huid en droevige ogen. Een onbekende die hem voor het eerst zag, zou medeleven en troostende woorden verwachten. In werkelijkheid was Matthew kwaad, maar hij had lang geleden al geleerd om zijn emoties te verbergen.

Hij wierp een blik op zijn voeten om er zeker van te zijn dat hij geen bloemen vertrapte en wandelde tussen de grafstenen door naar het pad. Het was een warme dag voor de tijd van het jaar. De deur van de aula stond open, dus hij kon horen dat binnen de dienst was begonnen. De volle, hartstochtelijke stem zou hij overal hebben herkend: Den-

nis, die zijn troepen opzweepte en ervan overtuigde dat Andrew Venn in de hemel was, dat ze verdrietig mochten zijn voor zichzelf, maar niet voor hun broeder. Daarna volgden het amechtige gehijg van een elektrisch orgel en de trage, bedachtzame noten van een hymne die Matthew herkende, maar niet kon benoemen. In gedachten zag hij Alice Wozencroft zitten, diep over de toetsen gebogen, volledig in het zwart gekleed, met handen als klauwen en een neus als een spitse snavel. Net een kraai in vrouwengedaante. Ze was in zijn jeugd al oud geweest. Toen was hij een toegewijd lid van de Barum Brethren, in het geloof geboren en opgevoed. Zijn ouders' grote trots en hoop voor de toekomst. Nu was hij verbannen. Dit was zijn vaders begrafenis, maar hij was niet welkom.

De hymne kwam somber ten einde en Matthew draaide zich om. De dienst kon elk moment afgelopen zijn. Zijn vaders kist zou achter een gordijn verdwijnen en tot as worden verbrand. De kleine groep met voornamelijk bejaarde vrouwen zou zich in het zonnetje verzamelen om te kletsen en daarna waarschijnlijk naar zijn moeders huis gaan voor thee met zelfgebakken cake en kleine glaasjes zoete sherry. Misschien zou zijn naam terloops worden genoemd. Deze mensen zouden begrijpen dat een rouwende vrouw in deze situatie haar enige zoon zou missen. Maar ondanks hun medeleven wisten ze ook dat het onmogelijk was geweest om hem uit te nodigen. Het was zijn eigen keus geweest om de Brethren te verlaten. Matthew bleef even staan en stelde vast dat gebrek aan geloof niet echt een keus was. Twijfel groeide ongevraagd, als een gezwel. Hij verjoeg het schuldgevoel dat zich nog altijd ergens in zijn lichaam schuilhield, fysiek als kiespijn. De bron van zijn woede. En het laatste restje geloof, dat hem deed denken dat zijn vader, de geest of ziel van zijn vader, hem misschien ergens gadesloeg, nog

altijd teleurgesteld in zijn zoon. Toen liep hij snel terug naar zijn auto.

In de buurt van de auto ging zijn telefoon. Matthew leunde tegen de muur die rond de begraafplaats stond, met zijn gezicht naar de zon geheven. Het was Ross May, zijn collega en agent. Ross' energie putte hem uit. Matthew voelde die trillend in zijn oor knetteren. Ross was iemand die ijsbeerde en schreeuwde, die met gewichten trainde. Hij was lid van de plaatselijke hardloopervereniging en een rugbyspeler. Een teamspeler, behalve op zijn werk.

'Inspecteur, waar bent u?'

'Onderweg.' Matthew was niet in de stemming om Ross May te vertellen waar hij was.

'Kunt u terugkomen? Iemand heeft een dode gevonden op het strand bij Crow Point. Bekend terrein voor u.'

Matthew dacht even na. 'Een ongeluk?' Het kwam voor, zelfs bij rustig weer. De getijden waren daar verraderlijk. 'Iemand die in een kleine boot het water op is gegaan en is aangespoeld?'

'Nee. Zijn kleding is droog en hij is boven de vloedlijn aangetroffen. En hij heeft een steekwond.' De enige keer dat Matthew Ross zo opgewonden had gehoord was in de aanloop naar een belangrijke wedstrijd.

'Waar ben je nu?'

'Op weg daarnaartoe. Ik heb Jen bij me. Het bericht is net binnengekomen. Een of ander wijkagentje van daar is op de eerste melding afgegaan. Net als u dacht zijn baas dat het om een ongeluk ging.'

Wijkagentje. Matthew slikte een kritische opmerking over het gebrek aan respect voor een collega in. *Als je nog één keer zo over een andere agent praat, word je zelf teruggezet naar de uniformdienst.* Dit was er niet het juiste moment voor. Matthew zat nog niet zo lang bij het team. Hij zou de

opmerking bewaren voor het eerstvolgende functioneringsgesprek. Bovendien was Ross het lievelingetje van de hoofdinspecteur, dus hij moest voorzichtig te werk gaan. ‘Dan zie ik jullie bij de plaats delict. Parkeer de auto aan het eind van de tolweg en ga dan te voet verder.’ Het laatste wat ze wilden was dat er een auto vast kwam te zitten op het zandpad naar het strand.

Zo vroeg in het seizoen was er bijna geen toeristenverkeer. Midden in de zomer kon de rit van het politiebureau in Barnstaple naar huis zomaar meer dan een uur in beslag nemen, bumper aan bumper met grote auto's die de smalle wegen blokkeerden en die zelfs bespottelijk waren voor de Londense buitenwijken waar ze stonden geregistreerd. Maar vandaag zoefde hij ongehinderd over de nieuwe brug over de rivier de Taw. Stroomopwaarts ving hij een glimp op van Rock Park en de school waar hij op had gezeten. In die tijd was hij een dromer geweest, die wegvluchtte in verhalen en lange, eenzame wandelingen maakte. Hij had zich ingebeeld dat hij een dichter in de dop was. Niemand anders had dat in hem gezien. Hij was anoniem geweest, een van de kinderen die gemakkelijk over het hoofd worden gezien door de leraren en medeleerlingen. Toen hij een paar jaar geleden een reünie bezocht, had hij zich gerealiseerd dat hij maar weinig echte vrienden had gehad. Hij was een conformist geweest, te vroom voor zijn eigen bestwil. Zijn ouders hadden hem verteld dat hij een geweldige predikant zou worden en hij had hen geloofd.

Bij Braunton keerde hij met een schok terug in het heden. In zijn jeugd was het een dorpje geweest, maar nu ademde het de sfeer van een stadje. Het lag weliswaar niet aan zee, maar was wel de toegangspoort naar de kust. De school ging net uit en Matthew deed zijn best om zijn ongeduld over de rode stoplichten in het hart van het dorp te beteu-

gelen. Daarna sloeg hij links af naar het estuarium, waar de Taw en de Torridge samenkwamen en in de Atlantische Oceaan stroomden. Verderop naar het noorden lag de landtong van Baggy Point, met pal onder de horizon de vierkante witte gedaante van een luxehotel. Monumentaal en tegelijkertijd onbeduidend, vanwege de afstand en het licht.

Zoals Ross al had gezegd, was dit bekend terrein voor hem. Toch nam Matthew alle details aandachtig in zich op, want hij naderde nu een plaats delict. Het kleine bedrijventerrein, waar surfplanken en dure outdoor-kleding werden gemaakt; de lange smalle velden die weer in gebruik waren genomen om nieuwe inwoners en pretentieuze vakantie-gangers van biologische groenten te voorzien. De weg werd smaller. Aan beide kanten stond een stapelmuur, met daarbovenop een haag. Er groeiden al katjes aan en binnenkort zouden er sleutelbloemen bij komen. In de beschutte delen van hun tuin bloeiden ze al.

Bij het moeras verbreedde de strook lucht boven Matthew zich en hij fleurde zoals altijd op. Als hij nog in de Almachtige had geloofd, zou hij zijn reactie op de weidsheid en het licht als een religieuze ervaring hebben geïnterpreteerd. Het was een natte winter geweest, en de greppels en poelen waren tot de rand toe gevuld: ideaal voor meeuwen en waadvogels. Het vlakke terrein was nog in winterse kleuren gehuld: grijs, bruin en grauwigroen. De zee was hiervandaan niet te zien. Maar buiten de auto zou hij hem wel kunnen ruiken, en tijdens een storm ook kunnen horen. De golfbrekers op het lange strand liepen kilometers ver door, tot aan het dorpje Staunton.

Hij reed naar de tolweg die naar de rivier leidde en zag daar een agent in uniform staan, evenals een patrouillewagen, die in de berm tegenover de tollenaarscottage was

neergezet. De agent had Matthew bijna teruggestuurd, maar herkende hem nu en tilde de slagboom op. Matthew reed eronderdoor, zette de auto stil en opende zijn raampje. ‘Was jij als eerste ter plekke?’

‘Ja, inspecteur. Volgens de melding ging het om een ongeluk.’ De man was jong en zag eruit alsof hij misselijk was. Matthew vroeg niet of het zijn eerste dode was; het was in elk geval zijn eerste moord. ‘Uw collega’s zijn er al. Ze hebben me hiernaartoe gestuurd om nieuwsgierigen op afstand te houden.’

‘Verstandig. Wie heeft hem gevonden?’

‘Een vrouw die haar hond uitliet. Ze woont in een van de nieuwe huizen in Chivenor. Ze heeft een buurvrouw gevraagd om haar zontje van school op te halen, maar ze wilde wel naar huis om bij hem te zijn. Ik heb haar identiteitsbewijs gecontroleerd en haar adres en telefoonnummer opgeschreven. Toen heb ik haar laten gaan. Ik hoop dat dat goed was.’

‘Prima. Het heeft geen zin om haar hier te houden.’ Matthew zweeg even. ‘Staan er nog andere auto’s?’

‘Nu niet meer. Toen ik aankwam, wilde een ouder echtpaar net in hun Volvo stappen. Ik heb hun namen, adres en het kenteken genoteerd. Ze waren de andere kant op gewandeld en zeiden dat ze niets hadden gezien. Omdat ik toen nog dacht dat het om een ongeluk ging, heb ik niet echt doorgevraagd en hen laten vertrekken.’

‘Ik weet niet hoe lang je hier moet blijven staan,’ zei Matthew. ‘Ik zal zo snel mogelijk iemand sturen om je af te lossen.’

‘Geen probleem.’ De man knikte naar de cottage. ‘Ik moest hun vertellen wat er aan de hand was en ze zijn al lang geweest om te vragen of ik thee wilde. Als ik naar de wc moet, houden zij wel een oogje in het zeil, zeiden ze.’

‘Ik kom straks terug om met hen te praten. Kun je hun vragen om hier te blijven tot ik bij hen ben geweest?’

‘O, ze zouden het voor geen goud willen missen.’

Matthew knikte en reed verder. Hij had zijn raampje open laten staan en kon nu inderdaad de branding op het strand horen. Hij hoorde ook de roep van een zilvermeeuw, een geluid dat door naturalisten de *long call* werd genoemd, en dat op hem altijd overkwam als een onverstaanbare kreet van pijn. Het waren de geluiden van thuis. Voorbij een bocht in de weg kon hij het huis zien staan. Hun huis. Wit, laag en beschermt tegen de ergste wind door een rij kromgegroeide platanen en meidoorns. Een gezinswoning, ook al hadden ze nog geen gezin. Ze hadden het er wel over gehad, maar hadden nog geen beslissing genomen. Misschien waren ze allebei te egoïstisch. Ze hadden het huis goedkoop kunnen krijgen omdat het gebied regelmatig overstroomde. Anders hadden ze het zich nooit kunnen veroorloven. Als er bij hoogtij vanuit het westen een storm opstak, brak de dijk door en stroomde het water van de Taw in het moeras. Dan werden ze als een eiland door water omringd. Maar het uitzicht en de ruimte waren het risico dubbel en dwars waard.

Hij hield niet stil bij het tuinhekje, maar reed door tot hij Ross' auto zag staan. Nadat hij zijn auto had geparkeerd beklom hij de smalle duinenrij tot hij op de kust neerkeek. De rivier was hier breed en het was lastig te zeggen waar de Taw eindigde en de Atlantische Oceaan begon. Verderop stroomde de andere rivier van North Devon, de Torridge, bij Instow in zee. Crow Point stak aan zijn kant van het estuarium in het water, inmiddels erg kwetsbaar, aangetast door de weersomstandigheden en het water, en alleen te voet toegankelijk. De laagstaande zon kleurde de zee goud en wierp lange schaduwen voor zich uit. Matthew tuurde

met half dichtgeknepen ogen naar de gedaanten in de verte. Piepkleine Lowry-achtige gedaanten, die bijna helemaal opgingen in de gigantische ruimte van zand, zee en lucht. Hij liet zich van het duin op het strand glijden en liep net onder de vloedlijn naar hen toe.

Ze stonden op een afstandje van het lichaam te wachten op de politiearts en de forensische recherche met hun beschermende tent. Matthew beseftte dat ze geluk hadden dat het een kalme dag was en dat de man op het droge zand was gevonden, uit de buurt van het water. Op dit onbeschutte terrein zou een storm de tent tot halverwege Amerika blazen en zou hoogtij het lichaam wegspoelen. Er was geen tijdsdruk, alleen die van wandelaars en hondeneigenaren die hun strand terug zouden willen hebben. En de gebruikelijke druk om familieleden ervan op de hoogte te stellen dat een dierbare van hen was overleden. Daarna kon het onderzoek pas worden opgestart.

Jen en Ross hadden naar hem uitgekeken en Jen zwaaide zodra hij het strand bereikte. De puritein in Matthew had moeite met de levensstijl van Jen, zijn brigadier. Ze had heel jong kinderen gekregen, was een gewelddadig huwelijk ontvlucht en had haar noordelijke wortels losgelaten voor een baan bij de Devon and Cornwall Police. Inmiddels waren haar kinderen tieners en genoot ze met volle teugen van het leven dat ze als twintiger had gemist, met wilde feesten en zuippartijen. Als ze een man was geweest, zou ze als een seksueel roofdier worden gezien. Ze had rood haar en was een felle tante. Fit en bloedmooi, en zo had ze haar mannen ook het liefst. Tegelijk bewonderde Matthew haar om haar lef en geestdrift. Ze zorgde voor vertier en een vrolijke noot op het bureau, en ze was de beste rechercheur met wie hij ooit had samengewerkt.

‘En, wat is de situatie?’

‘Dat is moeilijk te zeggen tot we hem beter hebben kunnen bekijken.’ Ross draaide zich om naar het slachtoffer.

Matthew bestudeerde de man, die op zijn rug op het zand lag. Hij zag meteen de steekwond in de borst en de bebloede kleding.

‘Hoe kan iemand ooit hebben gedacht dat het een ongeluk was?’

‘Toen de vrouw hem vond, lag hij op zijn buik,’ zei Ross. ‘De wijkagent heeft hem omgedraaid.’ Hij rolde met zijn ogen, maar Matthew snapte het wel. Van achteren leek het inderdaad op een ongeluk en wijkagenten hadden weinig ervaring met onverklaarbare sterfgevallen.

De man droeg een vale spijkerbroek, een kort spijkerjack met daaronder een zwart sweatshirt, en hoge schoenen die betere tijden hadden gekend. Het profiel van de zool was vrijwel weggesleten en in de hak zat een dunne plek. Zijn haar zat zo vol met zand dat het lastig was vast te stellen welke kleur het had. In zijn hals had hij een tatoeage van een vogel. Matthew was geen expert, maar de vogel had lange vleugels, dus misschien een jan-van-gent of een albatros, aangebracht in subtiele grijstinten. Het slachtoffer was tenger, geen oude man, vermoedde Matthew, maar verder was er vanaf deze afstand niets op te maken. Ross was ongedurig, net een overactief kind. Hij kon er niet tegen om niets te doen. *Jammer dan*, dacht Matthew bij zichzelf. *Het wordt tijd dat je daarmee leert omgaan*. Ross had iets van een verwend schooljongetje. Dat zat ’m in zijn zorgvuldig met gel gestylede haar en designershirts, in zijn onvermogen om begrip op te brengen voor een ander wereldbeeld dan dat van hemzelf. Hij kwam over als een man die zeker was van zijn zaak. Daar had zijn huwelijk met Melanie, die Jen ooit had omschreven als een perfect modeaccessoire, geen verandering in

gebracht. Melanies bewondering versterkte zijn zelfvoldaanheid juist.

‘Ik ga even praten met de mensen die in de tollenaarscotage wonen. De slagboom is tegenwoordig automatisch, dus bezoekers hoeven alleen geld in het mandje te gooien, maar ze kennen de vaste gasten waarschijnlijk wel. Misschien is hun iets bijzonders opgevallen.’ Matthew had zich al omgedraaid om langs de kust naar zijn auto terug te lopen en zei over zijn schouder: ‘Jen, kom jij maar met mij mee. Ross, jij wacht hier op de politiearts. Geef me een seintje zodra ze er is.’

Toen hij omkeek en de teleurstelling op Ross’ gezicht zag, voelde hij even een belachelijk, kinderachtig leedvermaak.

2

Maurice Braddick maakte zich zorgen over zijn dochter. De maatschappelijk werker van de dagopvang had bedacht dat Luce zelfstandiger moest worden. 'Laat haar maar zelf met de bus naar huis gaan. Wij zullen ervoor zorgen dat ze op tijd bij de bushalte staat. Jullie wonen aan het eind van de route, dus Lucy kan haar halte onmogelijk missen. Daarvandaan kan ze zelf naar huis lopen. Ze weet de weg.'

Maurice had heus wel in de gaten wat er aan de hand was. Lucy was inmiddels dertig. Zelf was hij tachtig, niet bepaald de jongste meer. Ze waren pas op late leeftijd ouders geworden en Lucy was een klein wonder, had Maggie gezegd. Maar nu was Maggie dood en hij was niet zo sterk meer als vroeger. Hij had altijd gedacht dat hij als eerste zou gaan, omdat hij tien jaar ouder was dan zij. Het was nooit bij hem opgekomen dat hij degene zou zijn die achterbleef, die beslissingen moest nemen en de boel bij elkaar moest houden. De maatschappelijk werker was bang dat hij de zorg voor die lieve, grote schat van een dochter van hem niet lang meer zou aankunnen, omdat ze leerproblemen had. De maatschappelijk werker vond dat Maurice maatregelen moest treffen voor als hij er niet meer zou zijn. Dat klonk op zich wel logisch, maar zélf was hij ervan overtuigd dat het hun niet zozeer te doen was om Lucy's welzijn als wel om de gemeente de taxikosten te besparen.

Sinds de nieuwe aanpak stond hij elke dag voor het raam

te wachten tot hij zijn dochter door het laantje aan zag komen. Ze woonden in een huisje aan de rand van het dorpje Lovacott. Maggie en hij waren daar na hun huwelijk ingetrokken. In die tijd was het een sociale huurwoning geweest, maar toen de regels veranderden hadden ze het gekocht, als een investering voor Lucy. Het was een twee-onder-een-kap aan het eind van een rij van acht. De huizen waren in een boog om een grasveldje gebouwd waar de kinderen soms een balletje traptten. Aan de achterkant was een lange tuin die uitkeek op een vallei, met heel in de verte Exmoor. Tegenwoordig bracht Maurice een groot deel van zijn tijd door in de tuin. Hij kweekte zijn eigen groenten en ze hadden een ren met zes kippen. Hij was op een boerderij opgegroeid en had als slager in een winkel in Barnstaple gewerkt. Hij was dus bekend met boerderijdieren, zowel dode als levende. Lucy moest niet veel van gezond eten hebben, maar het hielp soms als ze zelf slabladjes had geplukt of de eieren had geraapt. Hij dacht verlangend terug naar het Barnstaple dat hij vroeger had gekend, maar dat nu was verdwenen. In die tijd waren er slagerijen in Butchers Row geweest. Tegenwoordig zaten er in de pandjes tegenover de overdekte markthal luxe delicatessenwinkeltjes en zaakjes die elfenprullaria aan toeristen verkochten. Er was niet één echte slager over.

Maurice stond bij het raam in de woonkamer, omdat dat het beste zicht bood op de weg uit het dorp. Zodra hij haar de bocht om zag komen, zou hij weglopen, zodat ze niet in de gaten kreeg dat hij bezorgd naar haar had uitgekeken. Op de vensterbank stond een foto van Lucy, een van zijn lievelingsfoto's. Ze stond tussen twee vriendinnen in, met haar armen om hen heen geslagen: Chrissie Shapland, die eveneens het syndroom van Down had, en de jonge Rosa Holsworthy. Ze keken allemaal stralend naar de camera.

Hij tuurde weer naar buiten, maar er was nog altijd geen spoor van Lucy te bekennen.

Maurice was altijd blij als het 's middags regende, want dan had hij een excuus om met de auto naar de bushalte te rijden en haar daar op te wachten. Lucy vond het niet fijn om nat te worden. Op een zonnige dag als deze wachtte hij thuis. Het leek hem altijd het beste om te doen wat hem was opgedragen. Bovendien genoot hij van Lucy's triomfantelijke glimlach wanneer ze de hoek om kwam, met haar tas om haar schouder, trots omdat ze helemaal zelf naar huis was gekomen. Als hij haar zag, fleurde hij helemaal op. Vandaag was ze later dan hij had verwacht. De bus had twintig minuten geleden moeten aankomen en het was maar tien minuten lopen naar hun huis. Hij overwoog om naar de doorgaande weg te gaan om te zien of er misschien iets aan de hand was. Maar precies op dat moment zag hij haar, in de gele jurk waar ze zo dol op was, als een mollige kruisbes.

Ze zwaaide onder het lopen naar hem, maar de brede glimlach ontbrak. Misschien was de wandeling een gewoonte geworden, een verplichting. Lucy had nooit veel opgehad met lichaamsbeweging. Daar had de maatschappelijk werker ook over zitten zaniken. 'Het is ons opgevalen dat ze dikker is geworden, meneer Braddick. U moet beter letten op wat ze eet, en vet en suiker vermijden. Geen chocolade meer! Misschien kunt u met haar gaan zwemmen. Ze vindt het altijd heerlijk als ze vanuit de dagopvang gaan. Of anders zou u bij mooi weer samen met haar kunnen gaan wandelen.' Voor hen was dat natuurlijk gemakkelijk gezegd. Zij hadden er geen last van als ze zat te mokken omdat ze haar zin niet kreeg. En wat kon het bovendien nou voor kwaad als ze na het eten een plak cake wilde? Hij hield ook niet van wandelen, en zwemmen had hij nooit geleerd.

Hij liep naar de voordeur om haar te begroeten. ‘Hallo, meisje. Ik zal gauw water opzetten, dan kun je me vertellen hoe je dag is geweest, oké?’ Ze had een drukker sociaal leven dan hij sinds zijn pensionering en hij vond het fijn om haar te horen kletsen over wat ze allemaal had gedaan. Het vormde een welkome afwisseling van de televisie. Maggie was altijd degene geweest die vrienden maakte, en de meeste van haar vriendinnen uit het dorp hadden het opgegeven om contact met hem te houden. Vlak na haar dood waren een paar van hen bij hem thuis langsgekomen, maar hij had niet geweten wat hij tegen hen moest zeggen. In die tijd was hij liever alleen geweest. Inmiddels zou hij hun gezelschap best kunnen gebruiken.

Lucy sjoerde de riem van haar tas over haar hoofd en trok het paarse wollen vest uit dat ze over de gele jurk droeg.

‘De man zat vandaag niet in de bus.’

‘O?’ Hij stond in de keuken bij de waterkoker en luisterde maar met een half oor naar wat ze zei. Hij maakte het koekblik open en zette het op de tafel. ‘Welke man bedoel je?’

‘Mijn vriend. Hij zit meestal naast me. Hij maakt me aan het lachen.’ Ze kwam ook de keuken in en leunde tegen de deurpost. Haar stem klonk ongerust en nu luisterde hij wél aandachtig. Hij had het wel geweten toen hij haar zonder glimlach naar huis zag komen. Hij had geweten dat er iets was gebeurd. ‘Toen ik uit de bus stapte, ben ik blijven wachten, voor het geval hij naar me toe zou komen.’

‘Ken je hem van het Woodyard?’ Lucy was niet de enige bezoeker van de dagopvang die werd aangemoedigd om zelfstandiger te worden.

Ze schudde haar hoofd. ‘Hij gaat niet naar de dagopvang. Maar ik heb hem wel eerder gezien. In de bus. Hij vertelt me geheimen.’ Ze fronste haar wenkbrauwen. Ze sprak met het typische accent van North Devon, net als hij. Warm en

dik als de room die zijn moeder vroeger maakte. Voor vreemden niet altijd gemakkelijk te verstaan, maar hij was eraan gewend. Net als aan haar stemmingen.

‘Waar komt hij vandaan, meisje?’ Maurice vond het maar niets. Lucy was erg goed van vertrouwen. Iedereen die aardig tegen haar was, was een mogelijke vriend. Of een vriendje. Maggie had geprobeerd er met haar over te praten, over mensen die ze mocht omhelzen en mensen bij wie ze een beetje uit de buurt moest blijven, maar hij kon de juiste woorden niet vinden.

‘Weet ik niet.’ Ze wendde haar ogen af. ‘Ik heb hem gewoon weleens gezien.’ Het was overduidelijk dat ze geen antwoord wilde geven op zijn vraag. Ze kon zo koppig zijn als een ezel.

Maurice draaide zich om en keek haar aan. ‘Heeft hij wel eens iets gedaan? Iets gezegd waarvan je overstuur raakte?’

Ze schudde haar hoofd en ging lusteloos zitten. ‘Nee!’ Alsof het een belachelijk idee was. ‘Hij is een vriend van me.’ Haar gezicht zag nog rood van de wandeling.

‘Hij heeft dus niets gedaan wat niet mag? Hij heeft je niet aangeraakt?’ Maurice deed zijn best om niet bezorgd te klinken. Luce begreep de klank van een stem beter dan wat er werd gezegd.

‘Nee, pap. Hij was altijd aardig tegen me.’ Toen brak alsnog de fantastische glimlach door die de hele kamer verlichtte en de wereld mooier maakte.

Maurice voelde een golf van opluchting. Hij wist niet wat hij zou doen als iemand zijn dochter iets aandeed. Hij had Maggie op het laatst beloofd dat hij altijd voor haar zou zorgen. Er dook een korte herinnering op aan de veel te warme kamer in de hospice. Maggie, mager en knokig, met haar dat zo dun was dat hij haar roze schedel erdoorheen kon zien. Ze had zijn arm vastgepakt. Fel. Ze had het hem

laten beloven. Ze had beter moeten weten, ze had moeten weten dat hij net zoveel van Lucy hield als zij. En misschien had ze dat ook wel geweten, want na afloop had ze glimlachend gezegd dat het haar speet, zijn hand naar haar lippen gebracht en er een kus op gedrukt. Hij verjoeg het beeld.

‘Hij gaf me snoep,’ zei Lucy. ‘Hij gaf me elke dag in de bus snoep.’

Maurice voelde zijn bezorgdheid weer oplaaien. Hij nam zich voor om de maatschappelijk werker te bellen en haar te vertellen dat het niet veilig was om Lucy in haar eentje met de bus te laten gaan. Als het moest, zou hij het geld voor de taxi desnoods zelf bij elkaar schrapen.

‘Waar stapte die man uit?’ Maurice zette een mok met thee voor Lucy neer. Ze hield van slappe thee met veel melk.

‘Hier,’ zei ze. ‘Samen met mij. Daarom was ik ook zo laat. Ik heb gewacht, omdat hij misschien een andere bus had genomen en naar me toe zou komen.’

‘Dan heb je hem vast een keertje in het dorp gezien.’

Ze stak een hand uit en pakte een koekje uit het blik. Ze knikte, maar Maurice zag dat hij haar aandacht kwijt was. Nu ze hier was met haar papa, haar thee en een koekje, leek ze de man te zijn vergeten. Elke herinnering die haar ongerust had kunnen maken, was verdwenen.